

[Steenholdt]

ne ideologiske holdninger. Det lå i luften, at der mellem regering og opposition måtte indledes praktisk samarbejde af hensyn til landet og dets befolkning.

Men glæden var kortvarig, da TV-Avisen i aftes omtalte mulighed for et forslag fra oppositionen om nok så principielle ideologiske holdninger uden om regeringen. Viljen til at gøre noget for Danmarks økonomi var åbenbart ikke så alvorligt ment, at den måtte vige for Socialdemokratiets evindelige drillerier over for regeringen.

Vi har gjort noget andet i Grønland. Det sidende Siumut-landsstyre og oppositionen, mit parti, Atassut, er blevet enige om samarbejde. Vi har vist i handling, at vi er parate til for en tid at ofre vore ideologiske holdninger for at bane vejen for en rimelig løsning af landets økonomiske og praktiske problemer.

Men jeg kan også i samme åndedrag sige, at det har været en lidt vanskelig beslutning at tage, da jeg skulle med ind i dette samarbejde. Jeg vil gerne sige specielt til Socialdemokraterne: I kan tro, det var svært, og det gjorde ondt for vores vedkommende at skulle optræde som redningsplanke for en regering, som ubekymret har bragt Grønland på fallittens rand. Ja, undskyld, hr. Rosing, men vores arbejde skal dog fortsætte.

I Atassut besluttede vi at indlede samarbejdet med landsstyret for Grønlands skyld. Vi retrak at hjælpe for på den måde at få positiv indflydelse på de alvorlige beslutninger, der skal træffes i den nærmeste fremtid. Jeg finder det glædeligt, at vi i Grønland efter nogle måneders samarbejde allerede kan skimte løsningsmuligheder. Det kan ske, hvis man har lyst til virkeligt samarbejde.

Og så glæder vi os i vores parti, Atassut, til bedre tider, så vi igen kan dyrke vore kæphest og føre oppositionspolitik – hvis det altså er nødvendigt – der ikke alene er dikteret af praktiske synspunkter, men hvor der også er plads til ideologiske slagsmål.

Jeg kunne sædvanen tro stå her og opremse de problemer, som vi fortsat døjer med i Grønland, men det vil jeg nu ikke. Jeg vil gerne ganske kort koncentrere mig om øjeblikkets største problem: det grønlandske sundhedsvæsen.

Vi har i længere tid hørt om de problemer, som sundhedsvæsenet i Grønland har måttet slås med, ikke mindst manglende læge- og sy-

geplejepersonale har der været klaget over. Men det er først i den seneste tid, det for alvor er kommet frem, hvor galt det egentlig står til. Det er ikke normalt, at læger indrømmer kollegers fejl. Det er heller ikke normalt, at læger offentligt omtaler deres kolleger som ukvalificerede. Det er sket i Grønland. Lægernes talsmand har offentligt erklæret, at folk dør eller får varige men på grund af, at ukvalificeret arbejdskraft ansættes til tjeneste i Grønland.

Jeg anmoder regeringen om at oplyse, hvorvidt de skiftende ministre for Grønland, senest sundhedsministeren, har været orienteret om, hvor galt det står til med sundhedsvæsenet i Grønland. Det er nødvendigt at placere ansvaret for et så alvorligt problem.

Jeg har erfaret, at sundhedsministeren tager initiativ til iværksættelse af en sammenhængende sundhedsplanlægning for Grønland. Arbejdet forventes afsluttet i løbet af 1989.

Jeg anmoder sundhedsministeren om at tage initiativ til en meget snarlig løsning af de akutte problemer og glæder mig i øvrigt til at få nærmere at vide, hvad sundhedsministerens sammenhængende planlægning munder ud i.

Lisbeth Petersen (V):

Som repræsentant for Sambandspartiet er det med speciel glæde at jeg står på Folketingets talerstol for første gang.

Sambandspartiet går som bekendt ind for samhørighed med Danmark, åbent og ærligt. Vi har det i vores partiprogram i formålsparagraffen.

Politiske modstandere beskylder os for at bære et urealistisk politisk navn – noget skal de jo sige. I virkeligheden siger navnet netop det, vi mener er grundlaget for vores eksistens og fremtid som et veludbygget og moderne velfærdssamfund. Det har ikke noget med underdanighed eller mangel på selvtillid at gøre. Det drejer sig om virkelighed og evne til at indse, hvilke muligheder et samfund med ca. 47.000 indbyggere har. Vi kan tro på os selv, vi kan rose os selv for arbejdsomhed og dygtighed, men vi må ikke lukke øjnene for, hvad det er muligt at udrette og leve med i et ørige, hvor fiskeri er hovederhvervet.

Da vi på Færøerne i 1906 fik de første politiske partier, var der kun Selvstyrepartiet og Sambandspartiet. Sambandspartiet består stadig væk, men Selvstyrepartiet har udviklet sig